

Kázání: 209. Kde se dá najít Boží Syn

Kázání

Kde se dá najít Boží Syn

1. čtení: Marek 15, 1 - 15

1 A hned zrána se poradili velekněží, starší a zákoníci, celá rada; spoutali Ježíše, odvedli jej a vydali Pilátovi.

2 Pilát se ho otázel: „Ty jsi král Židů?“ On mu odpověděl: „Ty sám to říkáš.“

3 Velekněží na něj mnoho žalovali.

4 Tu se ho Pilát znovu otázel: „Nic neodpovídáš? Pohleď, co všechno na tebe žalují!“

5 Ježíš však už nic neodpověděl, takže se Pilát divil.

6 O svátcích jim propouštěval jednoho vězně, o kterého žádali.

7 Ve vězení byl mezi vzbouřenci, kteří se při vzpouře dopustili vraždy, muž jménem Barabáš.

8 Zástup přišel Piláta požádat o to, v čem jim obvykle vyhověl.

9 Pilát jim nato řekl: „Chcete, abych vám propustil židovského krále?“

10 Věděl totiž, že mu ho velekněží vydali ze zášti.

11 Velekněží však podnítili zástup, ať jim raději propustí Barabáše.

12 Pilát se jich znovu zeptal: „Co tedy mám učinit s tím, kterému říkáte židovský král?“

13 Tu se znovu dali do křiku: „Ukřižuj ho!“

14 Pilát jim řekl: „A čeho se vlastně dopustil?“ Oni však ještě víc křičeli: „Ukřižuj ho!“

15 Tu Pilát, aby vyhověl zástupu, propustil jim Barabáše; Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován.

2. čtení: Marek 15, 16 – 32

16 Vojáci ho odvedli do místodržitelského dvora a svolali celou setninu.

17 Navlékli mu purpurový plášť, upletli trnovou korunu, vsadili mu ji na hlavu

18 a začali ho zdravit: „Buď zdrav, židovský králi!“

19 Bili ho po hlavě holí, plivali na něj, klekali na kolena a padali před ním na zem.

20 Když se mu dost naposmívali, svlékli mu purpurový plášť a oblékli ho zase do jeho šatů. Pak ho vedli ven, aby ho ukřižovali.

21 Cestou přinutili nějakého Šimona z Kyrény, otce Alexandrova a Rufova, který šel z venkova, aby mu nesl kříž.

22 A přivedli ho na místo zvané Golgota, což v překladu znamená ‚Lebka‘.

23 Dávali mu víno okořeněné myrhou; on je však nepřijal.

24 Ukřižovali ho a rozdělili si jeho šaty; losovali o ně, co si kdo vezme.

25 Bylo devět hodin, když ho ukřižovali.

26 Jeho provinění oznamoval nápis: „Kráľ Židů.“

27 S ním ukřižovali dva povstalce, jednoho po jeho pravici a druhého po levici.

28 Tak se naplnilo Písmo: ‚Byl započten mezi zločince.‘

29 Kolemjdoucí ho uráželi: potřásali hlavou a říkali: „Ty, který chceš zbořit chrám a ve třech dnech jej postavit,

30 zachraň sám sebe a sestup z kříže!“

31 Podobně se mu mezi sebou posmívali velekněží spolu se zákoníky. Říkali: „Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže.

32 Ať nyní sestoupí z kříže, ten Mesiáš, král izraelský, abychom to viděli a uvěřili!“ Tupili ho i ti, kteří byli ukřižováni spolu s ním.

3. čtení: Marek 15, 33 – 47

33 Když bylo poledne, nastala tma po celé zemi až do tří hodin.

34 O třetí hodině zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachtani?“, což přeloženo znamená: ‚Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?‘

35 Když to uslyšeli, říkali někteří z těch, kdo stáli okolo: „Hle, volá Eliáše.“

36 Kdosi pak odběhl, namočil houbu v octě, nabodl ji na prut a dával mu pít se slovy: „Počkejte, uvidíme, přijde-li ho Eliáš sejmut.“

37 Ale Ježíš vydal mocný hlas a skončil.

38 Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů.

39 A když uviděl setník, který stál před ním, že takto skončil, řekl: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“

40 Zpovzdálí se dívaly také ženy, mezi nimi i Marie z Magdaly, Marie, matka Jakuba mladšího a Josefa, a Salome,

41 které ho provázely a staraly se o něj, když byl v Galileji, a mnohé jiné, které se spolu s ním vydaly do Jeruzaléma.

42 A když už nastal večer – byl totiž den přípravy, předvečer soboty –

43 přišel Josef z Arimatie, vážený člen rady, který také očekával království Boží, dodal si odvahy, vešel k Pilátovi a požádal o Ježíšovo tělo.

44 Pilát se podivil, že Ježíš už zemřel; zavolał si setníka a zeptal se ho, je-li už dlouho mrtev.

45 A když mu to setník potvrdil, daroval mrtvé tělo Josefovi.

46 Ten koupil plátno, sňal Ježíše z kříže, zavinul ho do plátna a položil do hrobu, který byl vytesán ve skále, a ke vchodu do hrobu přivalil kámen.

47 Marie z Magdaly a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl uložen.

Sestry a bratři, naše babička nám vyprávěla, že jako školačka byla součástí špalíru, který vítal rakousko-uherského císaře pána při návštěvě Kutné Hory. No jen považte! Viděla ho na vlastní oči, jel v kočáru pár kroků od ní!

Myslím, že každý někdy někde někoho slavného viděl a bylo by s podivem, kdyby se o tom doma nebo mezi přáteli nezmínil. Někdy mi je těch slavných až trochu líto, protože ať jsou kdekoli, stále jsou na očích. Bez přestání musí rozdávat autogramy a nechat se s lidmi fotit.

Zájem ale rázem opadá, pokud dříve slavná osoba z nějakého důvodu skončí neslavně. O lůzry nikdo nestojí. Tak si říkám, jak se asi lidé tohle ráno dívali na zakrváceného Ježíše nesoucího si břevno k vlastnímu ukřižování.

Vědělo se, že před pár dny mu lidé, co s ním přišli z Galileje, při příchodu do Jeruzaléma provolávali „ať žije král“. Nyní je všechno jinak. Ježíš skončil neslavně. Dnes se s ním nikdo vyfotit nechce. Jak by ne. Takový hrozný konec! Nejspíš tam na té cestě na popraviště takhle ráno ani moc lidí nebylo.

Celé se to seběhlo tak rychle, že o Ježíšově zatčení a odsouzení skoro nikdo nevěděl. Nic netušil ani jistý Šimon, který zrovna přicházel do města z venkovského penzionu, kde byl na svátky ubytovaný. Původem z Kyrény, někde v dnešní Lybii, chtěl, jako spousty dalších poutníků, v chrámě slavit velikonoční svátky. A teď tohle! V předvečer svátků svobody byl římskými vojáky přinucen, aby zesláblého Ježíše v nesení břevna vystřídal.

Copak se mu asi cestou na popraviště honilo hlavou? Možná se snažil vybavit si, co všechno o Ježíšovi ví. Nejspíš byl také někdy v zástupu, který sledoval jeho disputace v chrámě. Třeba byl u toho, když se Ježíš shodnul s jedním zákoníkem, že milovat Boha a bližního je víc, než celý chrámový provoz.

Určitě se doslechl o demonstraci představující laskavého a pokorného krále, kdy Ježíš vjel do

Jeruzaléma na oslu.

Včera se Šimonovi navíc doneslo, že v Betánii, kde je ubytován, vedle v domě nějaká žena na Ježíšovu hlavu při obědě vylila nádobku se vzácným olejem. Skoro jako skutečná korunovace.

No jo, jenže teď je po všem. Myslel to dobře, ten Ježíš, ale dopadlo to jako vždycky. Bohužel. Takových mesiášů už bylo...

Šimon donesl kříž až na popraviště a hned poté, co jej shodil z ramene, se nejspíš koukal honem ztratit. Sice o tom v evangeliu nic není, ale řekl bych, že to tak nějak mohlo být. S římskými vojáky totiž člověk nikdy neví, na čem je. Radši být od nich dál.

Zajímavé je, sestry a bratři, že o Šimonovi z Kyrény čteme, že byl otcem Alexandra a Rufa. Nikde jinde se o těchto dvou nedočteme, evangelista Marek nicméně považuje za důležité se o tom zmínit. Proč asi? Bude to proto, že Alexandra a Rufa znali ti, kterým Marek evangelium psal.

Když se asi 40 let po Ježíšově ukřižování tohle evangelium předčítalo při shromážděních prvních křesťanů, leckdo z přítomných věděl, o koho jde. Znali Alexandra a Rufa ze svého společenství a nebo věděli, že tihle dva chodí do církve v sousedním městě či provincii.

Jedno je jisté: Šimon z Kyrény se stal jedním z prvních křesťanů a jeho synové na víru svého otce navázali. Jak je to možné?, pomyslíme si. Jak je možné, že zrovna Šimon z Kyrény, který na vlastní kůži zažil hrůznou cestu na místo Ježíšovy popravy, uvěřil?

Podrobnosti neznám, ale možná to v případě Šimona bylo stejné jako s oním římským důstojníkem. Četli jsme, jak stál před křížem. Slyšel, jak Ježíš zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil,“ a zanedlouho byl svědkem jeho skonu. „Ten člověk byl opravdu Syn Boží,“ řekl si setník pro sebe a nám vrtá hlavou, jak jen to ten pohan mohl poznat.

Mám za to, že je to celkem jednoduché. Těm dvěma, Šimonovi z Kyrény a římskému setníkovi bylo dáno jaksi v předstihu pochopit jednu stěžejní křesťanskou pravdu, a sice, že Ježíše Krista, Božího Syna lze nejsnáze potkat tam, kde lidé nespravedlivě trpí, kde násilí a zvěle mají navrch, kde jakoby nebyla k mání žádná naděje.

Právě tam a právě tehdy se lze setkat s Bohem.

Trpí s námi, bere na sebe hrůzu zla, jež se nás snaží pohltit. Vlévá nám novou naději, že zlo bude nakonec překonáno a proto stojí za to se mu postavit.

Sestry a bratři, moje babička viděla na vlastní oči císaře pána a leckterý z vás určitě také viděl někoho slavného. Na tom ostatně není nic až tak zvláštního. Zvláštní je, když stejně jako Šimon z Kyrény a římský důstojník, v někom, kdo je na dně a v bezvýchodné situaci, uvidíme Božího Syna.

Je to sice zvláštní, ale jinak velice křesťanské a hluboce velkopáteční. „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto nepatrných bratrů – hladovým, žíznivým, na útěku, nemocným, vězněným – mně jste učinili,“ řekl Ježíš kdysi svým učedníkům a říká to dnes i nám. Právě tam, v neslavných podobách naší lidské existence, se s Mesiášem Ježíšem můžeme nejsnadněji setkat.

PeČ

Velký pátek 2024

SPCH 29. 3. 2024

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)